

دنی‌ا حیدری

بالا رفتن عجیب و غریب ارقام پیشنهادی بازیکنان و مربیان داخلی به دلیل بسته شدن درهای فوتبال ایران روی خارجی‌ها، دست‌آورد قابل پیش‌بینی قانونی امتحان پس داده و البته شکست خورده‌ای است که فوتبال ایران پیش از این نیز تجربه آن را نداشته است و به گفته واعظ آشتیانی، مدیرعامل سابق استقلال باید توسط هیئت‌مدیره باشگاه‌ها مدیریت شود و وضع و تصویب این قوانین نه قانونی است و نه حرفه‌ای، خصوصا که پیشتر نیز شاهد پیامدهای مخرب و منفی آن بوده‌ایم ■ ■ ■

قرار بود استفاده نکردن از بازیکن و مربی خارجی به لحاظ مالی کمکی برای فوتبال ما باشد، اما این روزها شاهد پیشنهادهای عجیب و غریبی هستیم که نشان می‌دهد این قانون نتیجه عکس داشته است!

واقعیت این است که وضع چنین قانونی از لحاظ حرفه‌ای درست نیست و غیرقانونی است؛ چراکه باشگاه‌ها توسط هیئت‌مدیره و مجمع‌هایی که دارند اداره می‌شوند و این دخالت در امور باشگاه‌هاست. فدراسیون می‌توانست به لحاظ شرایط اقتصادی و نوسانات ارزی توصیه کند که تا آرام شدن اوضاع، باشگاه‌ها از جذب بازیکن و مربی خارجی خودداری کنند، اما گذاشتن قانون آن هم وقتی پیشتر تجربه آن را داشتیم و نتیجه‌اش را هم دیدیم، منطقی نیست. فدراسیون در گذشته هم تجربه وضع چنین قوانین شکست‌خورده‌ای را داشته که یا کسی اجرا نکرده یا قیمت‌ها را سرکش بالا برده است. در واقع فدراسیون برای قرار از مسئولیت به سمت وضع قوانینی می‌رود که می‌داند، نمی‌تواند بر آن نظارتی داشته باشد و این هیچ توجیهی ندارد.

در هر صورت این قانون وضع شده است و حالا شاهد اعداد و ارقام غیرمنطقی هستیم. برای نمونه سعادت‌مند می‌گوید به سا پیشنهادهای ۱۲-۱۳ و ۱۵ میلیارد تومانی شده و با یک حساب سر انگشتی ساده می‌توان گفت هر بازیکن ۱۰ میلیارد روی مبلغ پیشنهادی خود گذاشته و این مسئله اوضاع را به شدت به هم ریخته است!

متأسفانه باشگاه‌های ما که به طور عمده نیز دولتی شبه دولتی هستند، هیچ هماهنگی و همدلی با هم ندارند. بهترین کار این است که مجمع این باشگاه‌ها تکلیف کنند و سقفی را در نظر بگیرند تا تیم‌ها براساس بودجه‌ای که دارند بسته شوند. مثلا برای بهترین بازیکن ۲ میلیارد تومان در نظر بگیرند که همین هم است و بهترین بازیکن فوتبال ایران امروز بیش از ۲ میلیارد نمی‌ارزد. از سوی دیگر باشگاه‌ها با هم هماهنگ، متحد و همدل باشند تا بازیکنانی که قصد دارند از این شرایط سوءاستفاده کنند، تیرشان به سنگ بخورد و این قیمت‌های غیرواقعی که هیچ منطقی در آن وجود ندارد، شکسته شود، و گرنه این لجام‌گسیختگی ادامه خواهد داشت.

شیوا نوروزی

آوازه بلیشسوی فوتبال ایران گوش فلک را هم کر کرده است. پرونده‌های شکایت‌های بین‌المللی از تیم‌های ایرانی آنقدر زیاد است که کارمندان فیفا وقت سرخ‌اندن هم ندارند. با شکایت مارک ویلموتس یک بار دیگر فیفا جریمه‌ای سنگین برآیمان برید؛ این بار البته بحث باشگاهی در میان نیست و نتیجه دست‌گلی است که فدراسیون چند ستاره به آب داده و افتتاح به بار آمده باعث شد تا وزارت ورزش و سازمان لیگ استخدام بازیکن و مربی خارجی را در فوتبال ممنوع کنند! راه‌حلی که نه منطقی است و نه حرفه‌ای. از آنجا که پاک کردن صورت مسئله تأثیری در اصل ماجرا نخواهد داشت. در ادامه تأثیرات این تصمیم عجولانه بر بررسی می‌کنیم.

غیرمنطقی ■ این اولین باری نیست که یک خارجی برای رسیدن به حق و حقوق و بندهای عجیب و غریب قراردادش دست به دامن فدراسیون جهانی فوتبال می‌شود و اتفاقات نیز این نهاد بین‌المللی به نفع او و به ضرر ما رأی صادر می‌کند. ولی قصه مربی بلژیکی سروصدای زیادی به پا کرده است جایی که پای نهادهای قضایی و مجلس هم به قضیه باز شده است. حساس شدن ماجرا باعث شد آقایان به فکر چاره بيفتنند تا بلکه جلوی موارد بعدی گرفته شود، ولی تنها فکری که به ذهن‌شان رسید ممنوع کردن به خدمت گرفتن بازیکن و مربی فرنگی بود؛ تصمیمی که به عقیده بسیاری هیچ منطقی پشتش نیست و صرفا برای فرار از واقعیت‌ها و سلاکت کردن انتقادگر گرفته شده است.

تکرار اشتباهات گذشته

تاریخ فوتبال ما پر است از قوانینی که عجولانه و از سر استیصال گرفته شده و از آنجا که فوتبال خصوصی در کشور ما معنی ندارد، دود وضع قوانین هم درآوردی مستقیما به چشم مردم رفته و هزینه‌اش را بیت‌ال‌مال پرداخت شده است. سال ۸۷ مدیران وقت فدراسیون و سازمان لیگ به این نتیجه رسیدند که اجازه ورود دروازه‌بان خارجی را به لیگ و هیچ تیمی ندهند؛ وضع این قانون و اعمال آن در لیگ برتر با اعتراضات زیادی همراه شد؛ بالا رفتن بی‌رویه قیمت دروازه‌بان‌های

واقعیت این است که وضع قانون منع استخدام خارجی‌ها در لیگ از لحاظ حرفه‌ای درست نیست و غیرقانونی است؛ چراکه باشگاه‌ها توسط هیئت‌مدیره و مجمع‌هایی که دارند اداره می‌شوند و این دخالت در امور باشگاه‌هاست. فدراسیون می‌توانست به لحاظ شرایط اقتصادی و نوسانات ارزی توصیه کند که تا آرام شدن اوضاع، باشگاه‌ها از جذب بازیکن و مربی خارجی خودداری کنند، اما گذاشتن قانون آن هم وقتی پیشتر تجربه آن را داشتیم و نتیجه‌اش را هم دیدیم، منطقی نیست. فدراسیون در گذشته هم تجربه وضع چنین قوانین شکست‌خورده‌ای را داشته که یا کسی اجرا نکرده یا قیمت‌ها را سرکش بالا برده است. در واقع فدراسیون برای قرار از مسئولیت به سمت وضع قوانینی می‌رود که می‌داند، نمی‌تواند بر آن نظارتی داشته باشد و این هیچ توجیهی ندارد.

مسئله اینجاست که به دلیل نبود نظارت، عقد قراردادهای نجومی برای مدیرانی که خوب می‌دانند، فردا روز نه قرار است پاسخگو باشند و نه کسی بقیه آنها را بابت اشتباهات محرز‌شان می‌گیرد، کوچک‌ترین دغدغه‌ای ایجاد نمی‌کند!

متأسفانه در فوتبال ما افرادی وجود دارند که یدک‌کش نام‌مدیر هستند، اما آنچه را که نمی‌دانند مسائل مربوط به مدیریت و بودجه و در عین حال چگونه هزینه کردن است و چون نمی‌دانند، به دنبال دستان‌ها و واژه‌های بی‌معنایی مانند ترک‌لندن بمب و گرفتن ماهی قزل‌آلا و چنین تعابیر بی‌محتوایی هستند که در گذشته به کرات شاهد آن بودیم. در حالی که تنها راه بر خورد و مقابله با این بلشو و آشفته‌بازار گذاشتن سقف‌از سوی خودباشگاه‌ها و همدلی آنها برای ایستادن مقابل ارقام غیرمنطقی که بازیکنان و مربیان پیشنهاد می‌دهند، است، اما مشکل اینجاست که نظارتی وجود ندارد و اگر هم داشت، شاهد این پیشنهادها و عقد قراردادهایی نبودیم که هیچ منطقی در آن نیست، اما اگر همه دست به دست هم بدهند، اطمینان داشته باشید که نتیجه‌ای مثبت را شاهد خواهیم بود.

مسئله اینجاست که فدراسیون تجربه چنین قانون‌گذاری‌هایی را نداشته است. پیشتر با ممنوع شدن استفاده از دروازه‌بان خارجی قیمت گلرهای داخلی سربه فلک گذاشت، اما امروز آقایان باز هم سراغ همان قانون امتحان پس داده و شکست خورده رفته‌اند.

نگاهی به تجربه شکست خورده منع استفاده از خارجی‌ها در لیگ برتر فوتبال ایران در گفت‌وگوی «جوان» با واعظ آشتیانی

فدراسیون برای فرار از مسئولیت چنین قانونی وضع می‌کند

فدراسیون فوتبال مدت‌هاست که به لحاظ مدیریتی فشل و ناکارآمد است و صرفا یکسری مسابقات برگزار می‌کند که آن هم با اما و اگر‌ها و مسائل متعدد است. درحالی‌که اگر این سقف و محدودیت در جذب بازیکن و مربی خارجی را باشگاه‌ها تعیین کنند و همه متعهد شوند که هر مدیری بیش از مثلا ۲ میلیارد تومان برای بهترین بازیکن که ملی‌پوش هم است، ندهند و مجمع و هیئت‌مدیره‌های باشگاه‌ها عملکرد مدیران خود را زیر ذره بین ببرند و با متخلفان در این راستا برخورد کنند، شاهد این آشفته بازار نخواهیم بود، اما نه فقط فدراسیونی قانونمند نداریم که مسائل را اصولی پیش ببرد که هیئت‌مدیره‌ها هم جنبه تشریفاتی دارند و می‌توان گفت همه مسائل دست به دست هم دادند تا امروز شاهد چنین هرج و مرجی در اعداد و ارقام پیشنهادی باشیم.

یعنی اگر به جای فدراسیون هیئت‌مدیره‌ها چنین قانونی وضع کنند، شاهد این لجام‌گسیختگی نخواهیم بود؟ مهم‌ترین مسئله این است که فدراسیون وظیفه وضع چنین قانونی را ندارد و خود مدیران باشگاه‌ها و مجمع آنها هستند که باید ببینند توان خرید بازیکن یا مربی را دارند یا خیر. از سوی هیئت‌مدیره‌ها مسئولیت دارند در صورت خرج نابه‌جا از سوی مدیرعامل و ریخت و پاش غیرمنطقی سربعا موضوع را به اطلاع رئیس مجمع برسانند و آن مدیر باید در هیئت مدیره مورد مواخذه قرار بگیرد. در واقع مدیرعامل باید بر اساس بودجه‌ای که در نظر گرفته

بررسی تأثیرات اجرای قانون منع استفاده از بازیکنان و مربیان خارجی در فوتبال ایران

به اسم مردم به کام دلال!

قطعا این‌بار نیز سازمان لیگ و موافقان این طرح توجیهی به مسائل فنی و تبعات اجرای این قانون نکرده‌اند. مگر فوتبال فشل ما چقدر بازیکن باکیفیت دارد که نیاز همه تیم‌ها به ویژه تیم‌های مدعی را مرتفع کند. در همین لیگ نوزدهم که تازه تمام شده تعداد مهاجمان گلزن وطنی که بتوان روی درخشش‌شان برای یک فصل حساب کرد به اندازه انگشتان یک دست هم نمی‌رسد. حالا با ممنوعیت ورود خارجی‌ها، بیش از همه خوش به حال فوتبالیست‌های درجه‌چند داخلی می‌شود؛ با کمک دلالان دستمزد‌هایشان را چند برابر می‌کنند و با وجود نداشتن کیفیت فنی لازم دستمزدی چندین برابر واقعی‌شان به جیب خواهند زد.

ادعای یوج

حامیان طرح مذکور با این ادعا بر اجرای آن مصر هستند که ممنوعیت استفاده از مربیان و بازیکنان خارجی از خروج ارز از کشور جلوگیری می‌کند. باید به این دسته از مدیران این نکته را یادآوری کرد که متأسفانه چند سالی است که برخی از چهره‌های داخلی هم دستمزدشان را ارزی دریافت می‌کنند. با این حساب زیاد نمی‌توان روی این ادعا مانور داد؛ ضمن اینکه مشکل اصلی فوتبال ما به حال فوتبالیست‌های درجه‌چند داخلی می‌شود؛ با بی‌کیفیت، قراردادهای بی‌حساب و کتاب، نقش دلالان و سوءمدیریت است. در صورتی که هیچ‌کس از استخدام خارجی‌های باکیفیت و پرداخت دستمزد‌های معقول به

تصمیم دم‌دستی فوتبالی‌ها برای پاک کردن سوءمدیریت‌ها

سعید احمدیان

پاک کردن صورت مسئله یکی از دم‌دستی‌ترین گزینه‌های مدیران فوتبال کشورمان است، مدیرانی که یاد گرفته‌اند در مواجهه با یک معضل همواره ساده‌ترین راه را انتخاب کنند، هر چند آن تصمیم و مسکنی که برای درمان در نظر گرفته‌اند، عوارض وخیم‌تری داشته باشد، با وجود چنین تصمیم‌های پرهزینه‌ای سال‌هاست که شاهد هستیم مدیران کمتر سعی کرده‌اند به سمت حل ریشه‌ای مشکلات و اتفاقاتی که فوتبال را با مصائب زیادی روبه‌رو کرده است، بروند.

ممنوعیت جذب بازیکن و مربی خارجی برای باشگاه‌ها هم یکی از همان تصمیم‌های دم‌دستی مدیران فوتبالی است که عنوان پوشالی پنج فدراسیون ۵ ستاره را به خودشان چسبانده‌اند، بهانه‌شان هم حجم بالای شکایت فوتبالیست‌های خارجی در فیفا و لیست بلند بالایی از بدهی‌هایی است که در این اوضاع اقتصادی باید از جیب دولت و بیت‌ال‌مال به بازیکنانی پرداخت شود، آن هم بازیکنانی که خیلی از آنها با چند برابر قیمت واقعی قرارداد بسته‌اند و کارایی‌شان در باشگاه‌هایی که حضور داشته‌اند، صفر بوده است. البته که باید برای جلوگیری از چنین وضعیتی کلاه تنها به پر کردن جیب برخی مدیران و مربیان دلال‌نما و دلالان ختم می‌شود، فکری بشود و اجازه داده نشود تا چنین هزینه‌های هنگفتی خرج فوتبالیست‌هایی شود که بعدا مشخص می‌شود که در کشورشان پرندفروش بوده‌اند و دلالان آنها را به عنوان بازیکن حرفه‌ای به باشگاه‌های دولتی غلب کرده‌اند.

اما آیا حل ریشه‌ای مشکل ورود بازیکنان و مربیان بی‌کیفیت خارجی، ممنوعیت آن است؟ قطعاً اینطور نیست و این تصمیم تنها پاک کردن صورت مسئله است و از جنس همان تصمیماتی که مدیران فوتبالی که اغلب‌شان با توجه به رانت و رابطه به فدراسیون فوتبال و باشگاه‌های دولتی راه پیدا کرده‌اند، در شرایط حاد و اضطراری می‌گیرند. این در شرایطی است که فوتبال باشگاهی ایران فوتبالیست و مربی خوب خارجی هم کم نداشته است، خارجی‌هایی که قطعاً حضورشان سبب می‌شود تا سطح فوتبال در کشورمان رشد کند، با این حال هم نمی‌توان گفتان کرد که اغلب خارجی‌هایی که به کشورمان می‌آیند، بی‌کیفیت هستند و تنها به واسطه رابطه خوب دلال‌ها با یک مدیر و یک مربی باشگاه‌های دولتی تنها برای پر کردن جیب واسطه‌ها به باشگاه‌ها به جای جلودگری هم بدون اینکه چیزی به فوتبال کشورمان اضافه کنند، می‌روند.

حال با توجه به این مزایا و معایب باید تدبیر درست‌تری برای جلودگری از ورود بازیکن و مربی خارجی بی‌کیفیت گرفته‌شود، هر چند تصمیم‌گیری در این رابطه نیاز به واگوی ریشه‌ای این معضل دارد و مدیران کم‌حوصله و کارنابلد فوتبال از آن دوری می‌کنند. با این حال باشگاه‌ها به جای جلودگری از جذب خارجی‌ها ابتدا باید بر اساس بودجه‌ای که دارند، هزینه کنند تا در پرداخت‌ها با مشکل روبه‌رو نشوند و مانند امروز با بدهی‌ها و شکایت‌های زیاد روبه‌رو نباشند. همچنین فدراسیون فوتبال باید قوانین سختگیرانه و البته مدونی درباره حضور یک مربی و بازیکن خارجی در کشورمان وضع کند و با محدود کردن دایره خارجی‌هایی که می‌توانند با باشگاه‌ها قرارداد ببندند، بر رقم‌هایی که با بازیکن و مربی خارجی قرارداد بسته می‌شود، نیز نظارت کند تا جلوی سوءاستفاده دلالان گرفته‌شود و دیگر شاهد حضور خارجی‌های بی‌کیفیت که تنها دست‌آوردشان حیف و میل بیت‌ال‌مال است، نباشیم.

مدیرانی که قسر در می‌روند

مانی سعیدی

فدراسیون فوتبال در حالی جذب مربی و بازیکن خارجی را به دلیل هزینه‌های زیادی که بابت شکایت‌ها و پرداخت نکردن مطالبات خارجی‌ها به کشورمان تحمیل می‌شود، ممنوع کرده که به نظر می‌رسد کمتر به نقش مدیران باشگاه‌ها و فدراسیون فوتبال در به‌وجود آمدن چنین معضلی پرداخته شده است. در اینکه جذب بی‌شایسته خارجی‌ها هزینه‌های زیادی را برای باشگاه‌های دولتی به همراه داشته، شکی نیست، اما در سال‌های اخیر چند بار شنیدیم و خوانده‌ایم که یک مدیر باشگاه دولتی بابت هزینه‌های هنگفتی که با جذب بازیکن خارجی روی دست بیت‌ال‌مال گذاشته است، بازخواست و محاکمه شود؛ به جرئت می‌توان گفت، با وجود سوءمدیریت‌های زیاد در این رابطه، هیچ مدیری تاکنون در این رابطه محاکمه نشده و بی‌تفاوتی نهادهای نظارتی و قضایی نسبت به حیف و میل بیت‌ال‌مال در فوتبال که به گسترش فساد در این ورزش منجر شده است، زمینه‌ای را فراهم کرده که مدیران متخلف با وجود تصمیم‌های هزینه‌ساز برخطا باشند، آن هم در شرایطی که ریشه و معضل اصلی ورود خارجی‌های بی‌کیفیت را در فرایند راتاق مدیران دولتی فوتبال جست‌وجو کرد.